



RETTEEN I HORSENS DOM

afsagt den 24. august 2021

Sag BS

Sagsøger
(advokat)

mod

Forsikringsselskab A (FS A)
(advokat Anne Mette Myrup Opstrup)

Denne afgørelse er truffet af dommerfuldmægtig Tina Lang Christensen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 13. november 2020. Sagen drejer sig om, hvorvidt sagsøger er berettiget til yderligere erstatning og godtgørelse efter et færdselsuheld den 29. november 2016.

Retten har efter parternes anmodning udskilt spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgers påståede krav er forældet, til særskilt behandling

Spørgsmålet er efter parterne enighed afgjort på skriftligt grundlag.

Sagsøgeren, har vedrørende forældelsesspørgsmålet fremsat følgende påstand:

Der er ikke indtrådt forældelse af erstatningskravene for svie- og smerte godtgørelse, varigt mén og driftstab på tidspunktet for indgivelse af stævningen den 13. november 2020.

Sagsøgte, Forsikringsselskab A, har fremsat påstand om frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at Forsikringsselskab A den 20. januar 2017 anerkendte erstatningspligten for personskaden og bad om yderligere oplysninger, bilag A.

Af brev af 19. marts 2018 fra Forsikringsselskab A, bilag C, fremgår blandt andet:

"Vi vil gerne vurdere, om din klient har et uheldsrelateret varigt mén, der kan give ret til erstatning. Derfor er det nødvendigt, at din klient bliver undersøgt af en speciallæge."

og vedrørende økonomisk tab i samme:

"Jeg har noteret dine bemærkninger omkring indkomsttab og lavere arbejdstid.

Jeg finder ikke, at din klient på nuværende tidspunkt har dokumenteret, at hun har et økonomisk tab og en lavere arbejdstid på grund af uheldets gener.

Derudover er det vores opfattelse, at din klient har pligt til at begrænse sit tab, og derfor måtte have benyttet sin sygedriftstabsforsikring såfremt uheldets gener var årsag til det økonomiske tab."

Af brev af 14. februar 2017 fremgår, at der udbetales godtgørelse for svie og smerte med 195 kr., bilag 17. Det fremgår videre af brev af 3. september 2018, bilag 11, at Forsikringsselskab A har vurderet, at sagsøger har et varigt mén på 5 pct, hvilket der kan tilbydes erstatning for.

Den 6. september 2018, bilag 12, skriver sagsøgers tidligere advokat til Forsikringsselskab A og anmoder om at få tilsendt blandt andet speciallægeerklæring, hvorefter han vil opgøre sagsøgers foreløbige krav.

Som svar herpå fremgår blandt andet følgende af brev af 14. september 2018, bilag 13, fra Forsikringsselskab A:

"Jeg har i brev af d. 19. marts 2018 oplyst, at vi ikke finder det dokumenteret, at din klients økonomiske tab skyldes uheldets gener. Derudover har din klient pligt til at begrænse sit økonomiske tab og burde have benyttet sin sygedriftstabsforsikring, hvis uheldets gener var årsag til det økonomiske tab.

Derudover finder vi ikke, at din klients meget begrænsede varige gener efter uheldet berettiger til en længere varende sygeperiode, herunder varig nedsættelse af din klients arbejdstid.

Jeg kan derfor ikke tilbyde din klient erstatning for tabt arbejdsfortjeneste."

I brev af samme dato, bilag 14, anførte sagsøgers tidligere advokat herefter blandt andet følgende:

"Min klient har lidt et voldsomt indtægtstab på baggrund af skaden og, vi er pt, i gang med afklare med driftstabsforsikringen den vil kunne dækkes der og om der vil være noget der skal dækkes som tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven § 2. Ligesom det ser ud til at der også vil tilkomme et erhvervsevnetab.

Jeg skal derfor venligst meddele, at sagen ikke kan lukkes og, at jeg vil vende tilbage senere.

Jeg skal venligst bede Dem bekræfte at sagen stadig er under forhandling?"

Forsikringsselskab A svarede følgende i mail af 19. september 2018, bilag E:

"Jeg har noteret dine bemærkninger, men da der på nuværende tidspunkt ikke er fremsendt egentlig dokumentation, som ændrer vores opfattelse, finder jeg fortsat at sagen er afsluttet, og at egentlige forhandlinger ikke pågår.

Sagen forældes derfor 1 år fra mit brev af d. 14. september 2018.

I er velkomne til at fremsende yderligere bilag, hvorefter jeg vil tage stilling til, hvorvidt disse oplysninger ændrer vores opfattelse, herunder om oplysninger giver anledning til nye forhandlinger."

Af brev af 12. marts 2019 fra Forsikringsselskab A til sagsøgers tidligere advokat, bilag F fremgår blandt andet:

"I vores brev af d. 14. september 2018 oplyser vi, at det ikke er vores opfattelse, at din klients begrænsede varige gener kan berettige en længerevarende sygeperiode, herunder en varig nedsættelse af din klients arbejdstid.

Derudover er det FS A's opfattelse, at din klients arbejdsevne tillige er påvirket af ikke uhedsrelaterede gener.

Vi har noteret, at FS B har beregnet og udbetalt erstatning for perioden d.29. november 2016 til d. 28. november 2017.

Vi kan derfor ikke tilbyde erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, ligesom vi vurderer din klients uheldsrelaterede erhvervsevnetab til mindre end 15 %."

Tilsvarende fremgår i mail af 8. april 2019 fra Forsikringsselskab A til sagsøgers tidligere advokat, bilag G:

"Det er fortsat ikke vores opfattelse, at uheldets forholdsvis beskedne helbredsmæssige gener vil påvirke din klients erhvervmæssige situation i en sådan grad, at din klient bør lide et varigt indtægtstab på 15 % eller mere i ethvert erhverv. Vi betaler derfor ikke erstatning for erhvervsevnetab.

D. 19. marts 2018 har vi noteret, at vi ikke fandt det dokumenteret, at din klient havde et økonomisk tab og en lavere arbejdstid på grund af uheldets gener. D. 14. september 2018 har vi oplyst, at din klients forholdsvis beskedne helbredsmæssige gener ikke bør påvirke din klients erhvervmæssige situation i en sådan grad, at uheldet berettiger til en længerevarende sygeperiode. Endvidere har din klient ikke været i kontakt med kommunen for en kommunal afklaring.

Vi finder det derfor fortsat ikke dokumenteret, at din klients indtægtsnedgang skyldes uheldets gener. Jeg finder ikke, at der er nye oplysninger i sagen og forhandlinger pågår derfor ikke."

Det fremgår af brev af 15. august 2019 fra sagsøgers tidligere advokat til Forsikringsselskab A, bilag H, at man er i gang med at udarbejde stævning, da forhandlingerne så vidt advokaten kan se er brudt helt sammen. Advokaten anmodede samtidig om, at Forsikringsselskab A suspenderede forældelse for tabt arbejdsfortjeneste, således at der alene udtages stævning for svie og smerte samt varigt mén.

Af mail af 23. august 2019, bilag I, fremgår, at Forsikringsselskab A meddeler, at de ikke vil suspendere forældelsen for tabt arbejdsfortjeneste, når der under alle omstændigheder vil blive udtage stævning i sagen for så vidt angår svie og smerte samt varigt mén.

sagsøgers tidligere advokat foreslog herefter følgende i mail af 8. oktober 2019, bilag J:

*"Hvad hvis vi så suspenderer det hele - jeg tænker virkeligt ikke at det giver mening at forøge sagsværdien unødigt med næsten en million, når vi på nuværende tidspunkt med mén, samt svie og smerte, reelt måske tvister om kr. 200.000 og ingen ved om der ender med at være et EET.
Så for at opsummere, hvad med at vi suspenderer alle poster til 12 måneder efter endelig dom i sagen mod drifttabsforsikringen?"*

Hvortil Forsikringsselskab A den 21. oktober 2019, bilag 15, svarede følgende:

"Vi er indforstået med at suspendere forældelsesfristen indtil 3 måneder efter endelig dom i retssagen imod driftstabsforsikringen, under forudsætning af, at du ikke inden udtager stævning imod FS A jf. din mail af d. 23. august 2019."

Sagsøgers tidligere advokat anførte af 4. marts 2020 til Forsikringsselskab A, bilag K, følgende:

*"Så er vi snart ved at være færdige med sagen mod driftstab og i den forbindelse, skal jeg venligst høre hvorledes I vil stille jer til en AES forelæggelse ad varigt mén, som bevis for årsagssammenhæng?
Umiddelbart af vores korrespondance, fremstår det som om, at I vil undlade at følge en sådan, hvis den tilsagde årsagssammenhæng, da I desuagtet ønsker sagen enten sluttet eller for Retslægerådet.
Er det korrekt forstået?"*

Hvortil Forsikringsselskab A i mail af 4. marts 2020, bilag L, svarede følgende:

"Jeg kan oplyse, at vi ønsker en eventuel årsagssammenhængsproblematik forelagt for Retslægerådet, hvis I fastholder erstatningskrav i sagen.

Såfremt I fastholder krav i sagen, så imødeses kopi af dom i forbindelse med driftstabssagen, samt en erstatningsopgørelse."

Af bilag 7, side 6, fremgår, at sagen mellem sagsøger og Forsikringsselskab B (FS B) (driftstabsforsikringen) blev forligt og sluttet den 5. marts 2021.

Sagsøgers nuværende advokat anmodede den 16. juni 2020 Forsikringsselskab A om kopi af sagens akter, bilag M, hvilket blev fremsendt dagen efter, bilag N.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i sit procedureindlæg anført følgende:

Hovedreglen om forældelse i personskadesager skal findes i den almindelige forældelseslov jf. erstatningsansvarsloven § 16, stk. 3, der henviser til forældelse efter forældelseslovens bestemmelser. Efter forældelseslovens § 3, stk. 1 jf. § 2, stk. 4 indtræder der forældelse i personskadesager 3 år efter skadedatoen.

I nærværende sag ville der således indtræde ordinær forældelse den 29. november 2017. Forinden havde sagsøgers tidligere advokat, taget kontakt til sagsøgte FS A og meddelt, at man påtænkte, at udtage stævning mod selskabet for varigt

mén og svie- og smerte godtgørelse, og anmodet om forlængelse af forældelsen vedrørende kravet på tabt arbejdsfortjeneste jf. sagens bilag H.

Dette resulterede i, at FS A indvilgede i en forlængelse af den ordinære forældelse for samtlige udestående krav på svie- og smerte godtgørelse, varigt mén og tabt arbejdsfortjeneste jf. bilag 15, hvoraf fremgår:

"Vi er indforstået med at suspendere forældelsesfristen indtil 3 måneder efter endelig dom i retssagen imod driftstabsforsikringen, under forudsætning af, at du ikke inden udtager stævning imod FS A jf. din mail af d. 23. august 2019".

Der har i sagen således været en fælles forståelse mellem Forsikringsselskab A og sagsøgers tidligere advokat om, at endelig stillingtagen til krav på erstatning for driftstab, svie- og smerte godtgørelse og varigt mén, som følge af ulykken den 29. november 2016, skulle afvente afgørelsen af den anlagte sag mod driftstabsforsikringen FS B jf. sagens bilag 15, H, I og J.

Årsagen til denne aftale, skal efter sagsøgers opfattelse findes i, at sagen mod driftsforsikringen hos FS B, dels ville bidrage til at oplyse det økonomiske grundlag for opgørelse af kravet på driftstab, og dels ville afgøre størrelsen af kravet på driftstab, der kunne gøres gældende overfor sagsøgte FS A.

At FS A indgår aftalen viser tydeligt, at selskabet var enig i, at suspension var på sin plads, og retssag på daværende tidspunkt var unødvendig, hvilket netop er hensynet bag forældelseslovens bestemmelser om midlertidig afbrydelse af forældelse.

Suspensionsaftalen

Som ovenfor refereret har FS A jf. bilag 15 på eget initiativ forkortet den tidsmæssig frist i aftalen til 3 måneder på trods af sagsøgers advokats anmodning om 12 måneder fra dom, som følger de almindelige tillægsfrister i loven.

Aftale om de 3 måneders suspension er ikke bekræftet af sagsøgers advokat, og aftalen er således ikke bindende, da tilbud fra FS A om suspension på 3 måneder må anses som et afslag på, at indgå en aftale om suspension på 12 måneder fra dom, som foreslået af sagsøgers advokat og dermed betragtes som et nyt tilbud, som sagsøgers advokat ikke har accepteret.

Da der således ikke er indgået en gyldig aftale må man så i stedet falde tilbage på lovens almindelige bestemmelser.

At gøre den ikke accepterede suspensionsaftale gældende, vil klart forringe sagsøgers retsstilling, da den forkorte forlængelsen af forældelsen set i forhold til

lovens bestemmelser. Det kan ikke være retsstillingen, at FS A egenhændigt kan indskrænke tidsperioden for hvornår forældelse indtræder.

Det kunne ligeledes anføres at tilsidesættelse af en suspensionsaftale, kan ske med henvisning til almindelige aftaleretslige regler om ugyldighed, herunder aftalelovens § 36. Det vil være i strid med aftalelovens § 36, at gøre suspensionsaftalen gældende, idet den klart må anses for (for) byrdefuld for sagsøger, idet denne ville være stillet bedre ved anvendelse af forældelseslovens almindelige bestemmelser.

Formålet med aftalelovens § 36, er netop forbrugerbeskyttelse, og at beskytte den "svage" part i en aftale. Der er ingen tvivl om, at sagsøgte er den svage part i relation til FS B, uanset om sagsøger har været repræsenteret af advokat.

I den forbindelse henvises til personskadehåndbogen bind 1 side 156 af Christina Neugebauer, Nicolai Clan og Michael Lindberg hvoraf fremgår:

"er der den mindste tvivl om aftalens rækkevidde, fortolkes den til fordel for den svageste part, også selvom parten er repræsenteret ved advokat."

Der kan til støtte for ovenstående synspunkter henvises til nyeste praksis i U2021.59 ØLK.

Her kommer landsretten frem til, at en suspensionsaftale, der var indgået på forsikringsselskabets initiativ, ikke kunne tilsidesætte skadelidtes ret i henhold til forældelseslovens § 21, stk. 5, ganske sammenlignelig med nærværende sag.

Lovens bestemmelser om forældelse

Da det således er sagsøgers opfattelse, at der ikke er indgået en gyldig aftale om forældelse, så må man i stedet falde tilbage til forældelseslovens almindelige bestemmelser.

I nærværende sag er der således tale om en situation, der er omfattet af forældelseslovens § 22, stk. 1, hvilket vil medføre, at der tidligst kan indtræde forældelse 1 år efter forliget i sagen mod FS B, der blev indgået den 5. marts 2020, hvorfor der tidligst kan indtræde forældelse den 5. marts 2021, og stævningen indgivet den 13. november 2020 er således rettidig indgivet.

Det er sagsøgers opfattelse, at der ligeledes kan være betragtninger om anvendelse af forældelseslovens § 21, stk. 5.

Selvom Sagsøgte FS A afviste kravene på tabt arbejdsfortjeneste/driftstab, svie- og smerte godtgørelse og varigt mén, var man enige om, at sagens videre forløb, skulle afvente afgørelsen i sagen mod driftstabsforsikringsselskabet FS B. Selvom der ikke i denne enighed lå nogen større indrømmelse fra sagsøgtes side, så

har FS A, ved denne forståelse medvirket til at sagen blev udsat på samme måde som når et forsikringselskab afviser erstatningsansvaret, men alligevel medvirker til at en sag forelægges for Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring, hvilket jf. klar praksis er suspenderende jf. U2015.2445 H.

Det afgørende er om sagsøger havde haft føje til at antage, at parterne kunne opnå en forligsmæssig løsning efter afgørelse af sagen mod driftstabsforsikringen. I nærværende sag, må det antages at dom/forlig i sagen med driftstabsforsikringen ville give anledning til, at FS A ville se på sagen endnu engang, idet der ellers kan stilles spørgsmålstegn ved, hvorfor FS A overhovedet ville udsætte sagen, hvis ikke det var fordi udfaldet af sagen mod FS B ville have betydning for sagsøgtes endelige stillingtagen.

Der kan i den forbindelse henvises til U 2020.191H, hvor kravet var afvist af selskabet, men ved deres ageren havde medvirket til, at fordringshaver afventede med at anlægge sag, hvorfor der var suspension efter § 21, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til U2018.1506H, hvor der var rimelig anledning til at afvente afslutning af retssag mellem skadelidte og ansvarsforsikringselskabet.

Dette betyder, at der efter forældelseslovens § 21, stk. 5 først vil indtræde forældelse 1 år efter FS A's endelige meddelelse om afvisning af kravene, og forældelsen, kan således tidligst indtræde 1 år fra forlig i sagen mod driftstabsforsikringen, eller endda på et endnu senere tidspunkt, hvor den endelige afvisning foreligger.

Dette vil igen betyde, at stævningen indgivet den 13. november 2020 var rettidig indgivet.

Forsikringselskab A har i sit sammenfattende processkrift og procedureindlæg anført følgende:

Uheldet skete den 29. november 2016, hvorfor der som udgangspunkt indtrådte forældelse 3 år senere, jf. forældelseslovens § 3 og § 2, stk. 4. Forældelse indtrådte således som udgangspunkt den 29. november 2019.

Sagsøgers krav er tillige omfattet af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, hvilket medfører en suspension af forældelsesfristen, således at der som udgangspunkt først indtrådte forældelse 3 år fra det tidspunkt, hvor Forsikringselskab A anerkendte erstatningspligten og anmodede om supplerende oplysninger, det vil sige den 20. januar 2017, jf. bilag A. Forældelsesfristen var således ifølge forsikringsaftaleloven udskudt til den 20. januar 2020.

Denne frist blev dog forkortet i henhold til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt., hvorefter der indtrådte forældelse ét år efter selskabets afvisning af betaling.

Det fremgår tydeligt af korrespondancen i sagen, at sagsøgte vedholdende har afvist betaling af driftstab mv., og at forældelse som udgangspunkt indtrådte et år fra den første afvisning den 19. marts 2018, det vil sige den 19. marts 2019.

Parterne indgik imidlertid en suspensionsaftale, hvorefter forældelsesfristen blev suspenderet indtil 3 måneder efter endelig dom mod driftstabsforsikringen. Denne sag blev forligt den 5. marts 2020 (bilag 7), hvorfor betingelsen om "endelig dom" ikke kan opfyldes. Da det således er en umulighed at opfylde aftalen, må den i stedet fortolkes således, at "endelig afslutning" træder i stedet for "endelig dom", hvilket medfører, at der indtrådte forældelse i sagen den 5. juni 2020.

Sagsøger udtog imidlertid først stævning den 13. november 2020, det vil sige på et tidspunkt, hvor krav under sagen var forældede.

Det bestrides, at der har været tale om forligsdrøftelser mellem parterne efter forældelseslovens § 21, stk. 5, der har medført en udskydelse af forældelsesfristen.

Eventuelle forligsdrøftelser blev under alle omstændigheder afsluttet ved sagsøgers brev af 19. marts 2018, jf. bilag C, og afvisningen af yderligere betalinger blev fastholdt i brev af 14. september 2018, jf. bilag 13 samt i senere korrespondance mellem parterne. Forældelsesfristen efter § 21, stk. 5 udløb således senest den 19. marts 2019, og der har ikke senere i forløbet været forligsdrøftelser mellem sagsøger og sagsøgte i sagen, ligesom sagsøger ikke har haft føje til at antage, at parterne kunne opnå en forligsmæssig løsning efter afgørelsen i sagen mod driftstabsforsikringen.

Der er således ikke tale om, at den indgåede suspensionsaftale på nogen måde fraveg lovens regler eller forringede sagsøgers ret efter loven. Tværtimod var der tale om et tilbud om forlængelse af de almindelige forældelsesregler til fordel for sagsøger.

Sagsøgers daværende advokat havde klart tilkendegivet, at der ville blive udtaget stævning mod FS A i sagen, og der var således ikke nogen berettigede forventninger fra sagsøgers side om, at der kunne opnås en forligsmæssig løsning, når der forelå en afgørelse i sagen mod driftstabsforsikringen.

Tilbuddet om suspension af forældelsesfristen i 3 måneder efter endelig dom i retssagen mod driftstabsforsikringen må fortolkes som et tilbud om en forlængelse af de almindelige forældelsesretlige regler, som sagsøgers daværende advokat stiltiende accepterede.

Det var sagsøgers daværende advokats egen formulering i mail af 8. oktober 2019, der gav anledning til, at sagsøgte accepterede dette – dog for en kortere periode. Det må således komme sagsøger til skade, såfremt Retten finder, at der foreligger fortolkningstvivel omkring ordlyden og hensigten med suspensionsaftalen.

For så vidt angår formuleringen af suspensionsaftalen har det naturligvis stået klart for sagsøgers daværende advokat, at suspensionen gjaldt indtil 3 måneder efter endelig afgørelse i retssagen imod driftstabsforsikringen. Det har stået klart for sagsøgers daværende advokat, at der skulle udtages stævning i sagen inden for 3-måneders-fristen for afgørelse i sagen mod driftstabsforsikringselskabet, og der foreligger ingen undskyldelige forhold, der kan forklare, hvorfor stævning først blev udtaget ca. 8 måneder efter indgåelse af forlig i retssagen mod driftstabsforsikringen.

Det savner enhver logik, såfremt sagsøger skulle kunne påberåbe sig, at der ikke – heller ikke på nuværende tidspunkt – foreligger en dom i retssagen mod driftstabsforsikringen, og at suspensionsaftalen derfor ikke er udløbet endnu. Dette er naturligvis ikke tilfældet.

Såfremt det lægges til grund, som angivet i sagsøgers replik, at sagsøger ikke accepterede suspensionen af forældelsesfristen i 3 måneder, og der således ikke er indgået nogen aftale, må alternativet være, at parterne falder tilbage på de almindelige forældelsesfrister, hvorefter der indtrådte forældelse i sagen den 29. november 2019, dvs. 3 år efter færdselsuheldet/skadens indtræden.

Det medfører ikke yderligere suspension af forældelse, at sagsøger valgte at afvente tilsagn om retshjælpsdækning før udtagelse af stævning.

Det bestrides, at forældelsesloven § 22, stk. 1 er relevant for sagen. Det fremgår således klart af selve lovbestemmelsen og forarbejderne, at der sigtes mod den situation, hvor fordringshaveren har stævnet den ene skyldner og procestilvarslet den anden skyldner under retssagen ("skriftligt underrettet de øvrige om forfølgningen og opfordret dem til at varetage deres interesser under sagen"). Endvidere skal der være tale om solidarisk ansvarlige skyldnere. Ingen af de to kriterier er opfyldt i denne sag.

FS A er ikke blevet procestilvarslet, ligesom FS A og FS B ikke solidarisk ansvarlige, og FS A kan således ikke blive tilpligtet at betale erstatning for den del af driftstabet, som er dækket af en driftstabsforsikring, jfr. erstatningsansvarslovens § 19, stk. 1.

Det må således afsluttende lægges til grund, at eventuelle krav forældede senest 3 måneder efter tidspunktet for forlig i retssagen mod driftstabsforsikringen. Forliget blev indgået den 5. marts 2020, og der indtrådte derfor forældelse i sagen

den 5. juni 2020. Da sagsøger først udtog stævning den 13. november 2020, var alle krav forældede på dette tidspunkt.

Retten må lægge til grund, at der blev indgået en bindende suspensionsaftale, hvorefter sagsøgers krav – på baggrund af en naturlig forståelse af den indgåede aftale – forældede 3 måneder efter indgåelse af forliget i sagen mod driftstabsforsikringsselskabet, det vil sige den 5. juni 2020.

Retten må endvidere lægge til grund, at suspensionsaftalen blev indgået på anmodning fra sagsøgers daværende advokat, og at aftalen var til sagsøgers fordel, da den forlængede sagsøgers rettigheder i henhold til de almindelige forældelsesregler.

Der er intet der tilsiger, at aftalen skal tilsidesættes med henvisning til aftalelovens § 36, eftersom suspensionsaftalen var til fordel for sagsøger og forlængede fristen i forhold til forældelseslovens almindelige bestemmelser. Dertil kommer, at suspensionsaftalen var tilstrækkeligt klart formuleret, og der var således ikke tvivl om aftalens indhold.

Endelig må Retten lægge til grund, at der ikke forelå reelle forligsforhandlinger mellem parterne, som medførte yderligere suspension af forældelse frem til et tidspunkt, der lå senere end 12 måneder før udtagelse af stævning den 13. november 2020 og at sagsøger var advokatrepræsenteret på det tidspunkt, hvor der indtrådte forældelse.

Retten må endvidere lægge til grund, at forældelsesloven § 22, stk. 1 ikke er relevant for sagens afgørelse.

Da sagsøger først udtog stævning den 13. november 2020, var alle krav forældede på dette tidspunkt.

Sagsøgte skal således frifindes for den nedlagte påstand under sagen.

Retten begrundelse og resultat

Færdselsuheldet skete den 29. november 2016, hvorfor forældelse som udgangspunkt indtrådte 3 år fra tidspunktet for skadens indtræden, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4. Forældelse ville herefter indtræde den 29. november 2019.

Forældelseslovens § 21, stk. 5

Bestemmelsen hjemler en tillægsfrist i tilfælde, hvor der indledes realitetsforhandlinger om kravet mellem parterne, således at forældelse tidligst indtræder 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for at være afsluttet.

Af betænkning om revision af forældelseslovgivningen – KBET 2005 nr. 1460, punkt 6.3.2.6. Indledning af forhandlinger om fordringen – fremgår, at der skal være tale om *”egentlige forhandlinger mellem parterne om kravet eller grundlaget for dette, således at kreditor har føje til at antage, at det ikke er nødvendigt at iværksætte retslige skridt for at undgå forældelse.”*

På baggrund af breve af 19. marts 2018 og 14. september 2018 samt mails af 19. september 2018, 8. april 2019 og 4. marts 2020 fra Forsikringsselskab A samt efter indholdet af den i øvrigt under sagen fremlagte korrespondance mellem parterne, finder retten, at sådanne forhandlinger var afsluttet på et tidligere tidspunkt end den 29. november 2018 og ikke efterfølgende blev indledt på ny. Retten finder endvidere, at sagsøger efter indholdet af korrespondancen ikke har haft føje til at antage, at parterne kunne opnå en forligsmæssig løsning uden sagsanlæg selv efter endelig afgørelse i sagen mod driftstabsforsikringen.

En eventuel tillægsfrist som følge af forhandlingerne ville således udløbe forud for den almindelig 3-årige forældelsesfrist og har derfor ingen betydning for forældelsen.

Forældelseslovens § 22, stk. 1

Efter en samlet vurdering af det fremkomne, finder retten ikke, at der er tale om en sådan situation, hvor flere skyldnere hæfter solidarisk for den fulde fordring, at sagen er omfattet af forældelseslovens § 22, stk. 1.

Den i bestemmelsen nævnte tillægsfrist har således ingen betydning for sagen.

Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

Nærværende sag er omfattet af suspensionen i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt., hvorefter kravet forældes 3 år fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse. Dette skete ved Forsikringsselskab A's meddelelse af 20. januar 2017, hvorfor forældelse herefter ville indtræde den 20. januar 2020.

Da Forsikringsselskab A imidlertid ved meddelelse af 19. marts 2018, og i hvert fald ved de efterfølgende mails af 14. september 2018 og 19. september 2018 afviste yderligere krav – udover det allerede udbetalte – fra sagsøger, forkortedes denne frist i medfør af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt. således, at forældelse tidligst ville indtræde 1 år efter forsikringsselskabets meddelelse om, at kravet helt eller delvis afvises.

Da forældelse efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5 således ville indtræde forud for den almindelige forældelsesfrist den 29. november 2019, jf. forældel-

seslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, har forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5 ingen betydning for forældelsen af nærværende sag.

Suspensionsaftalen og konklusion

Henset til indholdet af sagsøgers tidligere advokats brev af 15. august 2019 samt mail af 8. oktober 2019 sammenholdt med Forsikringsselskab A's svar herpå i mail af 21. oktober 2019, lægger retten til grund, at såfremt der er indgået en suspensionsaftale vedrørende tabt arbejdsfortjeneste, svie og smerte samt varigt mén, så går denne efter sin ordlyd på, at forældelsesfristen suspenderes indtil 3 måneder efter endelig dom i retssagen imod driftstabsforsikringen.

Retssagen mellem sagsøger og driftstabsforsikringen blev sluttet med forlig tilført retsbogen den 5. marts 2020. Retten finder, at "endelig dom i sagen" må sidestilles med endelig afgørelse i sagen, hvormed forældelse ifølge den mulige suspensionsaftale ville indtræde den 5. juni 2020.

Sagsøger har gjort gældende, at Forsikringsselskab A's tilbud om suspension ikke er accepteret, alternativt at denne skal tilsidesættes i medfør af aftalelovens § 36.

Uanset om de i sagen omhandlede krav forældedes efter indholdet af den mulige suspensionsaftale, den 5. juni 2020, eller efter lovens almindelige bestemmelser, hvorefter forældelse indtrådte den 29. november 2019, var de af sagsøger påståede krav om yderligere erstatning og godtgørelse, forældet på tidspunktet for indlevering af stævning.

Retten tager derfor Forsikringsselskab A's frifindelsespåstand til følge.

Sagens omkostninger

Efter sagens udfald skal sagsøger betale sagsomkostninger til Forsikringsselskab A.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald, herunder at spørgsmålet om forældelse er udskilt til særskilt forhandling og afgjort på skriftligt grundlag, fastsat til dækning af advokatudgift med 120.000,00 kr. inklusive moms.

THI KENDES FOR RET:

Forsikringsselskab A frifindes.

Sagsøger skal til Forsikringsselskab A betale sagsomkostninger med 120.000,00 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.



Vejledning

Retten har afsagt dom i sagen.

Hvis du er utilfreds med afgørelsen, kan du som udgangspunkt anke dommen til landsretten. Hvis du kun er utilfreds med dommens afgørelse om sagsomkostninger, kan du kære denne del af afgørelsen til landsretten.

Ikke alle afgørelser kan ankes eller kæres

Dommen kan kun ankes, hvis forskellen mellem byrettens dom og det resultat, du ønsker at opnå i landsretten, er over 20.000 kr. Hvis forskellen er mindre, skal du have tilladelse fra Procesbevillingsnævnet for at anke.

Landsretten kan afvise at behandle en ankesag, hvis landsretten vurderer, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten.

Du kan kun kære afgørelser om sagsomkostninger, hvis omkostningsbeløbet er fastsat til mere end 20.000 kr., eller hvis retten har bestemt, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger, og du kræver, at modparten skal betale mere end 20.000 kr. I andre situationer kan omkostningsafgørelsen kun kæres, hvis du får tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Frister for at anke og kære

Fristen for at anke er 4 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan anke uden en tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 4 uger.

Fristen for at kære omkostningsafgørelsen er 2 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan kære afgørelsen uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 2 uger.

Sådan gør du, hvis du vil anke eller kære

Du kan anke dommen på minretssag.dk ved at trykke på knappen "Opret appel" og derefter vælge "Anke" og følge vejledningen der. Hvis du vil kære omkostningsafgørelsen, skal du vælge "Kære" og følge vejledningen der.

Hvis du ønsker at søge tilladelse til anke eller kære hos Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere din ansøgning til Procesbevillingsnævnet. Du kan ikke indle-

vere ansøgningen på minretssag.dk. Du kan få mere vejledning om, hvordan du søger tilladelse hos Procesbevillingsnævnet på domstol.dk.

Du kan få mere vejledning blandt andet om retsafgift på domstol.dk.

Publiceret til portalen d. 24-08-2021 kl. 13:00

Modtagere: Sagsøgte Forsikringselskab A , Advokat

Sagsøger

Advokat (H) Anne Mette Myrup Opstrup